MARAL IN MAGALAND

MARAL
NOSHAD
SHARIFI

# MARAL IN MAGALAND

2026 Prometheus Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining van
(delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

© 2026 Maral Noshad Sharifi
Omslagontwerp Jan van Zomeren
Omslagbeeld Alamy
Foto's auteur Roger Neve
Zetwerk Mat-Zet bv
www.uitgeverijprometheus.nl
ISBN 978 90 446 6002 9

Voor de vrijheid die mijn ouders zochten

# Inhoud

Woord vooraf 9

**Fase 1: *Flooding the zone*: de woeste eerste maanden**

Gouden Eeuw 19
Kat-en-muisspel 26
Begrafenis 34
Techbro's 40
Vrijheidsbeeld 48
Gemengde kruiden 55
Honderd dagen 65
Campus 70
Israëlpolitiek 77
Tehrangeles 88
Tatoeagepolitiek 95
Tienerkliniek 100
Extreemrechts 112

**Fase 2: Onvrijheid als politiek instrument**

Sterilisatie 125
Grijze koppen 140
Schimmelonderzoek 144
Butterworth's 150
*Saturday Night Live* 160
De muur 164
Malcolm X 169

Spierbundel 177
Fire Island 181
**Fase 3: Militarisering: Trump versterkt zijn greep**
Militaire invasie 189
Sekssymbool JFK 195
De kolonel 199
De eerste dode 204
Demagoog 212
Roca 219
'I ♥ North Carolina' 229
Slavernijverleden 238
**Fase 4: Verharding en verzet**
Capitoolbestormer 249
Charlie Kirk 259
New York Young Republican Club 269
Trumps spiegelbeeld 277
Zohran Mamdani 285
Fluitjes 290
ICE-vriend 300
Cecot 305
Epstein 312
Amerika's 316
Verzet 322
Oorlog 331

Verantwoording 335
Woord van dank 337

# Woord vooraf

Ik sta oog in oog met Jake Lang. Hij is naar Minneapolis afgereisd om herrie te schoppen en draagt een militair vestje waarop het woord 'infidel' staat: afvallige. Recht voor het hoofdkwartier van ICE in de stad schreeuwt hij dat immigranten niet in het DNA van het land zitten. 'Dat idee is onzin!' roept hij naar de demonstranten, die weer boze dingen naar hem terugroepen.

Het is twee dagen na de dood van Renee Good, die in deze stad werd beschoten door een agent van immigratiepolitiedienst ICE. De 37-jarige vrouw was bezig de talloze arrestaties van ongedocumenteerden in haar stad te documenteren. Ze blokkeerde politiewagens en werd in haar arm, borst en hoofd geschoten. Dood.

Tientallen inwoners staan vandaag in de ijzige kou voor het hoofdkwartier van ICE om hun woede te uiten over de gemaskerde politie-eenheid die het symbool werd van de regering-Trump. In plaats van een onderzoek naar de verantwoordelijke agent wil het ministerie van Binnenlandse Veiligheid een onderzoek naar Goods vrouwelijke geliefde.

'Thank you, ICE,' roept Jake Lang naar de agenten.

'Mag ik je iets vragen?' zeg ik tegen Lang, die een telefoon vastheeft waarmee hij alles filmt. 'Wat vind jij van nazi's?'

Vijf jaar geleden verhuisde ik naar New York om voor *de Volkskrant* verslag te doen van de Verenigde Staten, het land met 340 miljoen inwoners dat mij van kinds af aan al fascineert. Ik kan me de gesprekken op het schoolplein in 1998 nog herinneren, toen president Bill Clinton zijn ontboezeming deed over zijn affaire met Monica Lewinsky. De spanning die ik voelde toen ik het woord seks fluisterde, zonder een idee van wat dat was.

In het christelijke dorp sloeg het nieuws in als een bom. Wij zagen Amerikanen als rare jongens, die zo'n beetje alles in het leven in de overtreffende trap deden. Slurpend uit gigantische bekers reden ze met dikke buiken in dikke bakken. Vanuit mijn dorp bezien druiste hun cultuur volledig in tegen onze calvinistische levensstijl: één koekje uit de trommel, één keer opscheppen en altijd je bord leegeten. Een cultuur waar ik zelf nog aan moest wennen.

In 1993, toen ik vier jaar oud was, verliet ik met mijn familie Iran om de religieuze autocratie te ontvluchten. Mijn ouders, broertje en ik belandden in Nederland, andere familieleden kregen asiel in Los Angeles. Wij werden Nederlanders tussen de grazende koeien in Zuid-Holland, zij Amerikanen in de vallei van Zuid-Californië.

Vanwege mijn familie voelde ik me altijd verwant met Amerikanen. Wanneer schimmige verhalen ons dorp bereikten, over seriemoorden, drugsepidemieën of massale schietpartijen, poogde ik als kind al 'de gekke Amerikaan' te nuanceren tegenover mijn klasgenoten. Ik bedacht smoesjes om hun waardigheid intact te houden. Er wonen daar gewoon méér mensen dan in Nederland, zei ik dan, dus daarom ook meer mensen die gekke dingen doen.

President Clintons escapades goedpraten in de Biblebelt was al niet gemakkelijk, de *forever wars* in Irak en Afghanistan onder George Bush al helemaal niet. Ook Barack Obama en Joe Biden maakten grote fouten.

Maar nu is Donald Trump voor de tweede keer president en valt er nagenoeg niks meer te nuanceren.

Mijn telefoon trilt tegenwoordig om de paar minuten met nieuwe meldingen: Trump wil Groenland innemen. Trump wil het staatsburgerschap opheffen voor migrantenkinderen die in de vs worden geboren. Trump legt invoerheffingen op tegen de halve wereld. Trump stopt met elke vorm van klimaatbeleid. Trump stuurt Venezolanen zonder strafblad naar een martelgevangenis in El Salvador. Trump verleent gratie aan duizenden relschoppers die uit zijn naam het Capitool bestormden. En Trump begint een oorlog tegen mijn geboorteland.

In korte tijd heeft de Amerikaanse president zijn

land richting autocratie geduwd. Trump ontmantelt autoriteiten die burgers beschermen, stelt loyalisten aan die wetten omzeilen en klaagt bij de vleet media en universiteiten aan. Wie niet doet wat de president wil, heeft in de vs voortaan iets te vrezen. Zijn vijandenlijst wordt met de dag langer.

Eerst moesten alleen criminele ongedocumenteerden zich zorgen maken, daarna álle ongedocumenteerden. Inmiddels zijn ook activistische buitenlandse studenten vastgezet.

Ze verdwijnen in detentiecentra. Voor tientallen miljarden koopt de regering gigantische fabrieken op om mensen in vast te houden. Ik spreek ouders die hun buren de voogdij over hun kinderen geven, voor het geval ze onderweg naar hun werk worden meegenomen door ICE. Sommigen zagen hun kinderen in detentiecentra vastgezet worden. Uit de verhalen die mondjesmaat naar buiten komen blijkt dat ze in bed plassen, weigeren te eten of schreeuwend wakker worden uit hun slaap.

Mijn vrienden verwijderen hun politieke opvattingen van sociale media. Ze zijn bang geworden voor hun eigen overheid.

Intussen zie ik in Washington DC hoe een spandoek met Trumps reusachtige hoofd over de gevel van het ministerie van Justitie is gedrapeerd. De corruptie tiert welig. Terwijl Trump immigranten wegzet als verkrachters, drugssmokkelaars en fraudeurs, zie ik dat hij gratie verleent aan rijken die zich

aan soortgelijke misdaden schuldig maken. Volgens onderzoek van *The New York Times* heeft Trump al minimaal 1,4 miljard dollar verdiend aan zijn presidentschap.

Het ministerie van Justitie doet hoofdzakelijk onderzoek naar mensen die het ideologisch oneens zijn met de president. Die worden 'verdacht' van antipatriottisme, antikapitalisme, weerstand tegen ICE en vijandigheid tegen traditionele ideeën over familie, religie en moraliteit.

Volgens Bright Line Watch, een onderzoeksgroep van Amerikaanse politicologen, verkeren de vs nu precies tussen een liberale democratie en een dictatuur. Op de democratie-index daalde het land in 2025 van plek 20 naar plek 51, op een totaal van 179 landen.

'Wie zijn land redt, overtreedt geen wet,' schreef de president op zijn eigen socialemediakanaal Truth Social.

Voor extreemrechts is het dezer dagen een feest in de vs. Toen ik naar New York verhuisde om correspondent te worden, zag ik het meeste op tegen de massaschietpartijen op scholen. Huilende ouders, bebloede pleinen, dode kinderen – verhalen waar ik als correspondent niet aan zou ontkomen. Waar ik minder rekening mee had gehouden was dat ik aan de lopende band in gesprek zou moeten met neonazi's.

Militanten en activisten hebben zich in tijden niet zo sterk gevoeld als nu. Ik zie ze overal uit hun ho-

len kruipen. Borst kloppend slingeren ze rabiate teksten de wereld in. Zo ook Jake Lang, tegenover mij in Minneapolis.

Lang heeft een sidekick met intense ogen mee die mensen om ons heen uitscheldt, terwijl hij wappert met een Amerikaanse vlag. Hopelijk laat hij mij met rust. Het is hier één grote chaos; mensen roepen door elkaar heen, politiesirenes, ICE-agenten die opstandig worden. Mijn ogen en oren gaan alle kanten op.

'Ga ICE maar likken,' roept een demonstrant naar Lang. 'Amerika is nooit een wit land geweest!'

Lang laat zich er niet door afleiden.

'Maar wat vind je dan van nazi's?' vraag ik weer.

'Ik ben het eens met het draaiboek waarmee ze hun land sterk wilden maken,' antwoordt hij. 'Maar toen ze begonnen met het doden van mentaal achterlijke mensen en baby's gingen ze te ver.'

Geen woord over de Holocaust, Joden of de andere minderheden die door hen werden vermoord. Hij zegt meer door wat hij weglaat.

Een halve eeuw nadat mijn ouders in Iran geheime kranten verspreidden over ayatollah Khomeini, de extremistische moslim die alle zuurstof uit mijn geboorteland trok, doe ik nu in het Westen verslag van extremisten die de boel hier slopen uit naam van een ander geloof.

Lang vertelt me wat hij goed vond aan de nazi's, terwijl hij hier staat om een ICE-agent te steunen die

net een burger heeft doodgeschoten. In de MAGA-beweging doen dit soort teksten geen oren meer klapperen. De extremistische pastoor Douglas Wilson, die pleit voor het afschaffen van het vrouwenkiesrecht, mocht in het Pentagon laatst voorgaan in een gebed.

Het lot van Amerikanen ligt in de handen van deze mensen. Ik moet weten wie ze zijn, hoe ze denken, wat hun plannen zijn met het land. Ik reis door de VS om de gevolgen van de politiek voor Amerikanen te onderzoeken. Ik wil zien en voelen hoe hun levens sindsdien zijn veranderd, wie de verliezers zijn van Trumps presidentschap, en wie de winnaars.

Ik kom in kleurrijke dorpen in New Mexico waar mensen elkaar groeten met 'howdy'. Rijd langs vuurrode bergen in Arizona, waar cowboys kuddes koeien over de weg dirigeren, en over zandwegen in Oklahoma, waar mensen met pijl-en-boog op eten jagen. In Montana, Georgia, North Carolina, Connecticut, Californië: waar ik ook kom ontmoet ik mensen die wellicht een taal delen, geregeerd worden door dezelfde president, maar verder weinig van elkaar lijken te begrijpen. Ik spreek transkinderen, immigranten, moslims, advocaten, studenten, rechters, wetenschappers, leraren en klimaatactivisten die lijden onder het juk van dit nieuwe land.

Hoe meer ik reis en spreek met verschillende kanten, hoe beter ik begrijp waarom dit kon gebeuren. De Verenigde Staten hebben de grootte en complexiteit van een continent: iedere staat heeft zijn eigen